

Bir masaj yaptırdım hayatım değişti

Mutlu
TÖNBEKİCİ

mutlu.tonbekici@gmail.com

Astoria'daki Anantara'ya bir Hintli masör geldi dediler. Git dediler. O başka bir şey dediler. Pek masajcı biri değilimdir. Kırk yılda bir yaptırım. Yok dediler. Sen bu adama bir git.

Gittim. Jaspal Singh. İki şey sor-du: **Ağrın var mı? Sindirim sistemin nasıl çalışıyor?**

Haddinden fazla çalışmaktan omuzları ağrıyordu dedim. Sindirim sistemim de sorunsuzdur. Başka tek kelime etmeden odaya gittik. Beni güzel güzel yatırdı masaj masasına. Önce çok yumuşak başladı. Bildik masajlardan biraz farklı gibi geldi. Belli noktalara bastırıyor. Özellikle si-yatik sinirimin ucuna. Sonra göğüs tahtamda birkaç noktaya çok sıkı bastırıldı.. Bayağı canım yandı.

Sadece yarım saat istemiş-tim ama o devam etti. Fakat önemsemedim.

Buraya kadar anormal bir şey yok. Zaten acayiplik bundan sonra.

Nasıl hissediyorsun dedi. Klasik bir soruya klasik bir cevap olarak rahatlamış dedim. Bir an durdu ve gayet ne bir şekilde **"Ben hiç öyle sanmıyorum"** dedi.

Herhalde yanlış anladım dedim. Yüzüne baktım. **"Size" dedi "ulaşamadım. Normalde ulaşamadığım, bir şey veremediğim insanları 15 dakikada bırakırım, sizinle uğraştım ama hayır mümkün olmadı"** dedi.

Bu kadarla kalacak sandım ama devam etti. Beni 40 yıldır tanıyor gibiydi. Üstelik en kuytu, en karanlık köşelerime kadar.

Aman tanrım!

Tek kelime konuşmadan, sadece dokunarak ve muhtemelen enerjimi hissederek (veya hissetmeye-rek) ruhumu bir kitap gibi oku-maya başladı.

Söyledikleri sadece kendime itira-f edebildiğim şeylerdi. Kimsenin

bilmesini istemediğim, zaten kimse-nin de duymaya tahammül edeme-yeceği kadar ürpertici şeyler. Ruh kurtları. **Ruh emicilerim.**

Bana kızgın gibiydi. Sanki bo-şanmakta olan bir çiftmişiz de artık son noktada **birbirimizin kusurlarını hiç sansür koymadan yüze vuruyormuşuz gibi.** Sadece o vuruyordu tabi.

Ben önce suspus, sonra usul usul ağlayarak dinledim sadece.

Ruhuma yaptığım eziyetleri anlattı bir bir. Gayet iyi bildiğim ama meşrulaştırdığım eziyetleri.

Dedikleri çok derinlerde olan şeylerdi. Veya ben derinde olduğun-u sanıyordum. Belki de yüzeyde. Ama ne önemi var? Yapyabancı bir adamdı karşımdaki. Hayatımda ilk defa gördüğüm. **Sadece üç kelime etmiştik öncesinden. Nasıl bu kadar dimdik görebiliyordun? Ve bu ne kadar tuhaf bir durumdu?**

Göz yaşları da sildi üstelik. Al-nıma elini koyup teselli de verdi. **"Üzülme. Bir çok insan bu durumda."**

Gözümün önünde kayan giden tıkaş tıkaş banliyö trenleri geldi. Kendine eziyet eden **milyonlarca insanla bir şehirde tıkilmiş yaşıyoruz dedim sessizce.**

Sonra uyardı: **"Bu kadar ağır bir kalple devam edemezsin. Hafiflemelisin. Safralarından kurtulmalısın. Ancak vererek olur. Karşılıksız vereceksin. İnsanlara veremiyorsan doğaya ver. Hayvanlara ver. Ama ver"** dedi.

Hepi topu yumruğumuz kadar bir şeyi nasıl bu çok ıvır zıvırla dol-durup beton hale getiriyoruz?

Benim için çok acayip bir deneyim oldu. Sonrasında da çok çok acayip şeyler de oldu. Ama yerimiz kalmadı. **Sonra anlatırım.**